MAGUS unofficial -A kyr pusztítókról

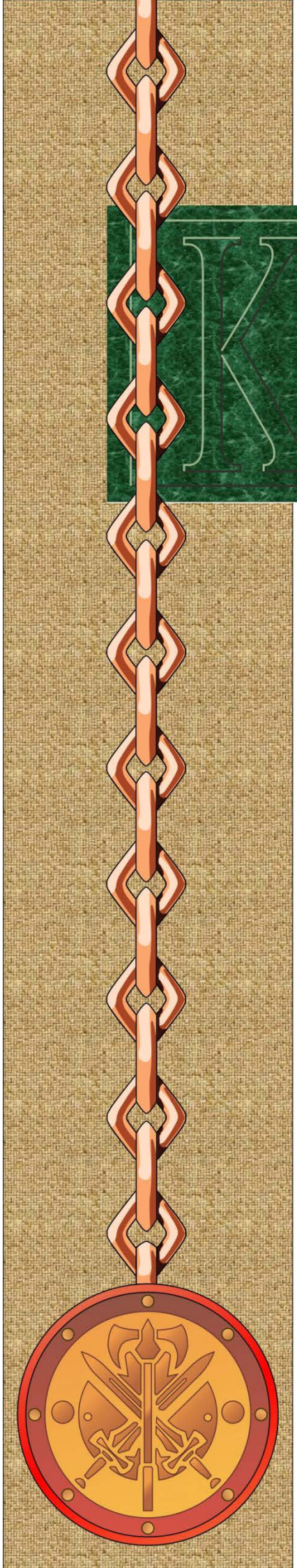

Hogy mikor tűntek fel az első Pusztítók, arra sehol nem találtam egyértelmű bizonyítékot. Ha a Nemes Házak krónikáit vesszük alapul, elképzelhető, hogy már őseink Ynevre lépésekor létezntek. Igaz, a legendákat akkoriban marshallok és anyrok tettei írták, de több helyütt említést találtam bizonyos harcosokra, akik különc lovagi erkölcsök szerint éltek. Történelmi írásaink először a Földrelépés 4563. esztendejében említik őket, az Aquir Háborúk idejéből, a Hetedik Kéz varázslóiskola testőreiként. A szakrális himnuszokban, elsősorban Sogron szövegeiben azonban már Calowyn idejében is fellelhetők bizonyos „pengehitű kardmesterek”, akik a vallási fanatikusokhoz méltó példamutatással áldozták életük a Birodalomért.

A hagyományok szerint a Hatalmasok, egyes utalások alapján közülük is csak a legmagasabb szintű létezés beavatottjai teremtették őket, saját védelmük érdekében. Csak az Ötödkor közepétől tudunk olyan egységekről, melyek a kyr légiókkal együtt meneteltek harcba. Kyria fénykorára ugyan a kyrek legjellegzetesebb nehézvértes gyalogosaivá váltak, ám a Hatalmasok mindvégig fenntartották a jogukat arra, hogy ők rendelkezzenek az irányításukkal a hadvezérek helyett. Ezért úgy vélem, bármennyit is tettek a Birodalomért, összességében érdemesebb a Hatalmasok elit harci egységeit, mint a Kyr Légiók önálló hadtestét látni bennük…

Essedus Dar-Amchyss magitor értekezése az Unikornis Rend fóliánsain,
Khagryr városából, a Császárság 3653. Esztendejéből

Alapvetések

Pusztítók. Mortorok, ahogy az ősök nyelvében szerepel.

Számtalan legenda szövődött a szűk szavú, mogorva harcosok köré, akik dacolva mindennel végrehajtják azt, amire felesküdtek egykoron: ha kellett, akár az életük árán is. A Pusztítók mítosza oly szuggesztív erővel bír, hogy a jelenkor emberére is átragadt a hatása: Északszerte máig akadnak olyan gyermekek, és ifjú harcosok, akik arról álmodoznak, hogy elérhetnek akkora hírnevet és dicsőséget, mint ők.

A Pusztítók Kyria idejében is élő bálványoknak számítottak, nem véletlenül. Számtalan okot fel lehetne sorolni, hogy miért, a kiváltságaiktól kezdve halhatatlan hírnévig, de az igazi és fajsúlyos érv végtelenül egyszerű. Kyria idejében, ha nem is a ma ismert formában, de már a kezdetektől kasztrendszer uralkodott. A Pusztítók abba a kasztba tartoztak, amelyet ma Toronban pietor névvel illetnek. Ez rangban közvetlenül a famor kaszt alatt helyezkedett el, ami

pediglen a tisztavérű kyrek születési kiváltságát jelentette. Talán nem kell ecsetelni, mekkora kiváltságban részesülhetett az, aki elérte ezt a státuszt. Ahhoz ugyanis, hogy valaki Pusztító lehessen, nem kellett tisztavérű kyrnek lennie – noha a kyr származás elengedhetetlen feltétel volt.

A kevertvérűek számára más felemelkedési lehetőség nemigen akadt, ha pedig akkora megbecsülést akartak kivívni maguknak, amilyen a nemesuraknak jutott, csak ez az egy. Pusztítóként – igaz, jobbára csak a csatatéren, és a szokásjog szerint – rangban akár velük egy szintre is kerülhettek.

Nem véletlen, hogy Északon a jelenkor harcosai közül is sokan dédelgetik magukban ezt az álmot. A Pusztítók mítosza az Ötödkor óta változatlanul azt az ideát őrzi, hogy bárki kiemelkedhet a sokaságból, ha meghozza a kellő áldozatot, és mindvégig hű marad döntéséhez. Bárkiből lehet legenda szereplője, ha munkával, kitartással küzd az álmaiért, és példamutató életet él.

A kyr Mortor szent szó, az Eredendő Nyelvben is „pusztítót” jelent. Korabeli kéziratok tanúsága szerint a Pusztító több volt puszta megnevezésnél, egyben utalás is az útra, amit a Mortorok követtek. Ha azt a feltevést vesszük alapul, hogy a Pusztítók az aquirokkal vívott háborúkban tűntek fel, kézenfekvő a magyarázat, miként jöhettek létre. A Hatalmasoknak ekkortájt olyan harcosokra volt szükségük, akiket az ellen nem tudott sem asztrálisan, sem mentálisan befolyásolni, ellenállóbbak voltak a Földmély ártalmaival szemben, mint egy átlagos kyr, és nem riadtak vissza attól sem, hogy esetenként a halál kapujából térjenek vissza.

Más elméletek esetében már kevesebb fogódzó akad, ám annyi bizonyos, hogy a ma ismert Pusztítók feltűnése egyértelműen a Hatalmasok ténykedéshez köthető.

A Pusztítók Útjának lényege az érzékeny kyr pszichében rejlett. A Hatalmasok felismerték, hogy a kyrek asztrális érzékenysége hatalmas energiákat köt meg a lélekben, ezért kidolgoztak egy módszert, amellyel ezeket az energiákat fel lehetett szabadítani, és a tudat szolgálatába lehetett állítani. A módszer némi túlzással nevezhető mágikus kondicionálásnak is, ám valójában a megfelelő mentális csiszoltság elsajátítása és a Hatalmasok által biztosított háttér után nem volt több néhány speciálisan alkalmazott mantránál.

Amint a kyr harcos meghozta döntését, hogy életét a Birodalom szolgálatának szenteli, a Hatalmasok átadták neki azt a szellemi képzést, amivel a harcos irányítani tudta a tudatába gyűlő energiákat. Ezután elhelyeztek a lelkén egy bélyeget, amit a kyr esküje (a Pusztítók Esküje) véglegesített. Ezt visszavonni, eltörölni, semmissé tenni semmilyen módon nem lehetett. Egyes krónikaíróknak arról is volt tudomása, hogy a bélyeg az újjászületéssel sem veszett el, így a lélek az újabb lehetőséggel is Pusztítóként folytathatta életét.

A bélyeg szolgált arra, hogy a megfelelő parancsra megbontsa a lélek természetes egyensúlyát, és a tudat irányítása alá továbbítsa a felszabadult asztrális energiákat. A parancsok eredetileg csak varázsigék bonyolult szövevényéből jöhettek volna létre, ezért a Hatalmasok megalkották azokat a mágikus szavakat, amelyek kiváltották őket és létrehozták ugyanezt a hatást. Ezeket a Pusztítóknak az egyszerűség kedvéért mantrák formájában kellett megtanulniuk. Ha a Pusztítónak sikerült elsajátítania az adott mantrát, onnantól elég volt felidéznie, majd a megfelelő szót kimondania, és a folyamat aktiválódott.

A hatás egyéntől függően változhatott: még a Pusztítók között is voltak gyengébb és erősebb harcosok. A folyamat elvi része az, ami minden esetben megegyezett. A Pusztító kimondta a megfelelő szót, ami működésbe hozta a hozzá tartozó varázst. A varázslat nyomán felszabadított asztrális energiákból szellemi erő lett, amit a kyr belátása és tudása szerint használhatott. Ha akarta, több erő lehetett a tagjaiban, felgyorsíthatta a mozgását, elodázhatta a kimerülését, fokozhatta a bátorságát, megszüntethette a fájdalmat. Emellett, mivel asztrális energia felszabadításáról volt szó, a Pusztító megszabadult mindenféle érzelemtől. Félreértés ne essék, pozitív és negatív hatásoktól egyaránt elesett, így a varázslat hatása alatt éppúgy nem ismerte a félelmet, a kétségbeesést, mint az örömöt és a szeretet.

A varázslat további eredményeképp a Pusztítót a Mentálsíkon a Hatalmasok pecsétje

védelmezte, míg jéggé fagyott asztráltesteje immunis lett minden ezirányú manipulációra.

A különböző tudatállapotok megjelölésére a Pusztítók a maguk egyszerűsítésével éltek. Az általuk mortaryoss-nak, „irányított düh”-nek nevezett harci transz vetületeit a létezés más-más lépcsőfokán képzelték el, a közelebbről meg nem határozott élet és halál határai között. Az egyes lépcsőknek nevet, formát és tartalmat adtak, tudásuknak és tapasztalataiknak megfelelően. A Pusztítók legendái tizenkilenc lépcsőfokot említenek – ez a tanítás a Hatalmasok tolmácsolásában a Halál Tizenkilenc Tartománya néven szerepel. Valószínű, hogy ennél több lépcsőfok is akadt, csak azokból a birodalmakból már nem tért vissza egy Pusztító sem.

Mindegyik lépcsőhöz tartozott egy mantra. Mindegyik mantrához tartozott egy hatás, amit a Pusztító ismert az előnyökkel és hátrányokkal együtt. Hogy a Pusztító melyik szóval élt, csak rajta állt: legtöbbször az adott helyzettől, a lelki erejétől és a vállalt áldozat nagyságától függött. Általánosságban elmondható, hogy minél magasabb szintű mantra került aktiválásra, a Pusztító annál több energiával gazdálkodhatott. Azonban a Pusztítónak azzal is számolnia kellett, hogy milyen mértékben volt képes uralkodni a kapott energiákon. Ha nem volt kellően felkészült, egy nagyhatalmú mantra esetén a Pusztítók életereje pillanatok alatt felolvadt az energiaözönben, még azelőtt, hogy a kardját felemelhette volna. Így kulcsfontosságú szerep jutott a Pusztító akaratának, amit viszont nem lehetett befolyásolni, növelni, vagy megsegíteni semmilyen varázslattal sem. Csakis a lelki erején és a tartásán múlott, hogy milyen mantrával sikerült megbirkóznia.

Egy Pusztító számára legfeljebb hiba, véletlen vakszerencse lehet az öregség – de mindenképpen bűn.

Marcus Flain: Pusztító (Anyrok alkonya)

A folyamat negatív hatásaként minél magasabb szintű szó lett aktiválva, az annál nagyobb sebet ejtett a Pusztító asztráltestén. Nem volt véletlen a Halál Tizenkilenc Tartománya megnevezés. A felhasznált asztrális energia lényegében kiszakított egy darabot a Pusztító lelkéből, és olyan környezetet teremtett a Pusztító lelkében, mintha valójában is haldokolt volna. Ezt kellett elviselni, ezen kellett úrrá lenni valahogy.

A Pusztítók pontosan tudták, melyik mantra milyen hatással jár, ezért a legtöbb Pusztító csak ritkán élt igazán nagyhatalmú mantrával, mert kevés esély volt rá, hogy visszatérjen belőle. Babonás tisztelettel övezte ezeket a szavakat, és egy Pusztító az életműveként gondolt arra, hogy egyszer majd kimondhassa őket. Innen ered a badr’cyah, a „jó halál” kifejezés. Egy Pusztító számára nem volt nagyobb tisztesség annál, ha egy addig nem használt szintű, sikerrel végrehajtott mantrával távozhatott a világból.

A Halál Tizenkilenc Tartománya

Halandó elmével nehezen érthető, mi jelent az, ha valaki önnön akaratából kifakul az életnek nevezett létformából. Megmerítkezik a Külső Tartományokban, hogy levethesse magáról a létezés anyagi nyűgjeit, hogy az anyagi test korlátjaitól megszabadulva magasabbrendű formában létezhessen tovább. Ilyen létforma a legtöbb szakrális stáció, és a szellemalak. A Hatalmasok tradícióiban ez a tanulmányok végső célja, a tökéletes transzmutáció, a Nagy Mű Misztériuma.

A Pusztítók olyan kyrek, akik részesülhetnek ezekben a kiváltságokban. Olyan kegy volt ez akkori Hatalmasok részéről, melyet nem múlhatott volna felül az isteni áldás sem.
Az alábbi tanítás csupán töredéke mindannak a tudásnak, mellyel népünk nagyjai rendelkeznek – nem véletlenül. A tudás hatalom, a hatalom kiváltság: nem tehető hát bárki kezébe csak úgy, ezt bölcsességgel, akarattal, példamutató élettel kell azt kiérdemelnie. A Pusztítók legkiválóbbjai sem kaptak többet annál, mint amit most ide írok – csak, ha bizonyították, hogy érdemesek a mélyebb összefüggések befogadására. A Hatalmasok kódexei tizenhárom esetről tesznek említést a Birodalom történelme során, amikor egy-egy Pusztító kiléphetett önnön árnyékából a kiemelkedettek

világába. Megesett az is, hogy bár a Pusztító méltó lett volna a kiváltságra, visszautasította a megtiszteltetést. Így döntött Amchín-Rhi Twal, az Aquir Háborúk méltatlanul elfeledett hőse, akinek nem kevés érdeme volt abban, hogy Ediomad mélyére indulhattak nagyjaink. És így tett Jahrn-on Kryel is, midőn sikerrel tért vissza az anuriai sárkánylovasok segítségéért induló küldetése során.

nagyméltóságú Ordus-En Draccyss levele
Quad Anchys Lyechard-hoz Enrawellből,
a Birodalom 14 291. esztendejéből,
a Titkos Háború évei alatt

A Halál Tizenkilenc Tartományának ismerete titkos tudománynak számított még Kyria fénykorában is. A Pusztítók szellemi képzését irányító Hatalmasok kínosan ügyeltek arra, hogy a lehető legkevesebb tanítást kelljen átadniuk, épp csak annyit, amennyivel a Pusztító megértette és elfogadta azokat a hatásokat, amelyekkel együtt kellett élnie. Szinte bizonyos, hogy ami örökül maradt ránk, egy végletekig leegyszerűsített, lecsupaszított váza annak, amit a Hatalmasok ismertek: nem elképzelhetetlen az sem, hogy a bonyolultabb összefüggéseket kézzelfoghatóbb, kegyes hazugságokkal helyettesítették az érthetőség kedvéért.

A levelek és naplók tanúsága szerint Pusztítók többsége megelégedett azzal, ami kapott. Nem firtatta ezek a titkok mibenlétét és nem akart többet tudni. Ahhoz, amit ők képviseltek, minden bizonnyal tökéletesen megfelelt ennyi ismeret is.

Ez a hozzáállás tulajdonképpen érthető, hisz olyan dolgokat tapasztalhattak ők, melyekre a kor halandója is rémálomként tekintett. Önként a halál torkába indulni, visszatérni, és tovább élni csak azért, hogy a következő paranccsal újra kezdetét vehesse ez a hazárdjáték – nehéz megérteni, hogyan lehettek képesek erre. Talán ezért is volt keveseknek tudomása arról, hogy milyen erőkkel kerekedhettek az átlagos kyr katonák fölé. Így volt jobb mindenkinek.

A Halál Tizenkilenc Tartományának ismerete az alapja mindannak a tudásnak, amit a vallások Sors címszó alatt az Örök Körforgás és Újjászületés rendszeréről tartanak.
Elsőként a Halálról kell szóljak, ami nem is a legjobb kifejezés – helyesebb, ha Elmúlást említek. Ez nem gonosz, nem puszta negatívum, nem büntetés, és nem is a vég. Átmeneti állapotok hosszú sora, szükséges rosszak a fejlődésben – ha úgy tetszik, a legnagyobb próbatételek helyszínei.
Nincs olyan, hogy élet és halál. Nincs éles határ, nincsenek szilárdan elválasztott birodalmak. Átmenet van, millió pillanata a fehérből szürkülő feketének, melyeket az érthetőség kedvéért fokozatokra és létezési szintekre különítünk el. Mindegyik szinthez tartozik egy jelleg, mindegyik jelleg meghatároz egy próbát, melyet az elmúlás természetes folyamatában a lélek a tudat alatt eltárolt ismereteivel teljesít. Ki így, ki úgy. A bukás ezeken a próbákon nem az általunk ismert bukást jelenti – elbukni itt nem lehet, sokkal inkább lehetőségekhez jutni, azoktól elesni, vagy újrakezdeni az egészet. Természetes folyamatot említettem, nem véletlenül. Mert aki a saját akaratából készül efféle útra, annak fel kell készülnie arra, hogy nem lesz számára adott mindaz, amit a lélek a tudatalatti régióiban elraktározott. És ez baj. Ha a lélek győzedelmeskedik, az több lehetőséggel jár, ez igaz, de ahogy nő a tét, úgy lesz nagyobb az ártalmak veszélye is. Nem, nem a bukásé. A bukás megváltás volna ahhoz képest, amit egy, a halálból visszatért halandónak további életében kell elviselnie.

Lehet kyr, ember vagy más halandó, nem számít – senki sem játszhat büntetlenül élet és halál misztériumaival.

Ezért másodsorban az aritmológia törvényeiről kell szóljak, hisz miként életünk minden más területén, itt is irányt mutathat nekünk a számok tisztelete.

Alapvetés, hogy az Elmúlás értelmezésében a páratlan szám analógiája a nyíltság, a hatalom nyers, már-már brutális megnyilvánulása. A páros számoké ezzel szemben az árnyék, a kavalkád, csupa függöny és szövevény. Természetesen elválaszthatatlan részét képezik a páratlan számokhoz tartozó próbáknak, hisz egyazon dolgok polaritásait jelentik, csak ezzel nem érdemes külön foglalkoznunk. Egyben kell értelmeznünk a próbához tartozó páratlan és páros vetületet, hogy a páros számok romlása ne hozzon balszerencsét, hogy az általuk képviselt árnyék

ne kerekedhessen felül, hogy a próba baljósabb része ne lehetetlenítsen el minket.

Ezzel nehezebb dolgunk van, ez igaz, hisz egyszerre két létezési szint próbáival kell megbirkóznunk. Viszont ezáltal megnyerhetjük azt, ami csak keveseknek adatott – a sztoikus szemlélődő állapotát, akinek minden adott a tökéletes mérlegeléshez. Hisz ekkor egyensúlyba kerülnek előttünk a dolgok egyszerre látjhatuk a fényt és az árnyékot is, és így minden adottá válik ahhoz, hogy érdemben tudjunk mérlegelni.

De ha úgy jobban tetszik, ez a szemlélet megadja számunkra azt az alapelvet, hogy tudomást csak akkor vegyünk az árnyékról, ha látni már a fényt is.

Harmadrészt immáron a Halál Tartományairól kell szóljak.

Az imént próbákat említettem, nem véletlenül. A Halál minden stációja arra alapoz, hogy a lélek ereje elfogyjon, és a lélek ne akarjon visszajutni a békétlen életbe. Minden tartomány más módon fogja érvényesíteni az akaratát, nem meglepő módon, egyre összetettebb, hatékonyabb módszerrel, ahogy az élettől távolodunk. A lélek feladata az, hogy végrehajtsa és sikerrel megvívja ezeket a próbákat. Ha valaki haldoklik, és úgy suhan át a próbákon, legtöbbször sikerül neki, hisz a lélek tudja már, mi az, ami elkerülhetetlen, és megváltásként hat számára a megnyugvás.

Annak azonban, aki élőként kerül ide, sokkal több veszítenivalója van. Esetenként már az első próbák is komoly gondot jelenthetnek neki, így még ahhoz is kivételes jellemek szükséges, hogy a lélek egyáltalán elindulhasson a távolabbi régiók felé.

Arsus en-Drycchass értekezése a Birodalom 14 339. évéből,

Weila anyrjaként, a Shín tartománybéli Jadl-ben tartott

XXXVII. Egyházreform nagygyűléséről

Lhidinn az Első tartomány. Elsőnek mondjuk, de természetesen az első két vetületet értjük alatta. Lhidinn a színek birodalma. Fény és árnyék szétválasztására és megkülönböztetésére szolgál, a kettősség és a polaritás jellegének megismerésére.

Aki idejut, az újra át kell élje mindazt a csalárdságot és hazugságot, amit ellene elkövettek. Ha gyengének bizonyul, életének igaznak hitt részeit is így fogja átélni, hogy a fájdalom veszteségébe temetkezve az Elmúlás megkaparinthassa a lelkét.

Aki innen kijut, képes lesz szétválasztani és megkülönböztetni dolgokat. Tudni fogja, mi fehér és fekete, mi érték és mi nem.

Saact, a Harmadik tartomány, a fakó színek birodalma. Saact a Három jegyében áll, ami a két polaritás felett megszerezhető uralmat jelképezi. Aki idejut, éppúgy részesülni fog a fény, mint az árnyék kísértésében. Szerelem vaksága az előbbire jó példa, az utóbbira a szeretteink elvesztése felett érzett bánat.

Aki innen kijut, tudni fogja, hogy győzze le a fényt és árnyat úgy, hogy egyik se vehesse birtokba, és eközben mindvégig megmaradjon önmagának.

Cyeur, az Ötödik tartomány, a kavalkád és káosz birodalma. Cyeur az Öt jegyében áll, ami az általa pártfogolt bátorság és a félelem egyensúlyából fakadó áldozatot testesíti meg. Cyeur az elvek próbája. Aki idejut, szembesül titokban vagy nyíltan vállalt értékrendjének hibáival, esendőségével, múlandóságával. Az Elmúlás célja, hogy a lélek azt higgye, hogy amiért addig élt, az értelmetlen.

Aki innen kijut, élő mártírnak számíthat a halandók birodalmában.

Ksíh, a Hetedik tartomány, a csend és őrület birodalma. Ksíh már komoly lépésnek számít az élettől idegen dolgok felé. A Hatodik tartomány, melynek neve okkal tiltott, olyan próba alá veti az erre tévedőket, amelyet sokan megvívnak, de kevesen nyernek meg.

Ksíh az ideák próbája. Csakis vasakarattal lehetünk úrrá saját korlátjainkon: az érdemi tévedéseink beismerésén, de még az élet és az örömök iránti vágyainkon is. Aki idejut, azt megérinti az Örök Körforgás könyörtelen törvényszerűsége. Aki sikerrel vívja meg a próbát, megérti a lélek útját, és életében is képessé válik arra, hogy tudatosan készüljön a következő létezésre. Látszólag kevés fogja elválasztani azoktól, mint akik itt ragadtak.

Shandin, a Kilencedik tartomány. A halandói lét szégyene fűződik hozzá, és az ezt követő hallgatás. Szégyene mindannak, ami egyszeri és múlandó. És hallgatás mindfelett, ami maradandó és örök.

Shandin a Hatalom jegyében áll. Az Örök Körforgás természetes folyamában ez az utolsó állomás, a megtisztulás szakasza. Aki idejut, arról lekopnak a felesleges emlékek, és csak azok maradnak, amelyek ténylegesen segíthetnek abban, hogy a lélek előrébb juthasson. Aki innen kijut, arra a halandók élő szentként tekintenek. Joggal mondhatják rá, hogy megjárta a halált.

Eddig a Körforgás természetes lépcsőit említettem.

Vannak azonban más lehetőségek is arra, hogy a lélek előrébb juthasson. Akik ide akarnak jutni, azt teszik kockára, hogy lelkük kiszakadjon a természetes rendből. Ha képesek végigmenni a lépcsőkön, az istenekhez hasonlatosan megnyerhetik teljes önmagukat. Ha nem, csakis az égiek akaratán múlik, mi történhet velük.

Ahová most repítelek, ott a Pusztítók közül már nagyon kevesen jártak. A tizenegyedik kapun a Birodalmi Krónikák tanúsága szerint átléptek hatvanöten, a tizenharmadikon huszonegyen, a tizenötödiken heten, a tizenhetediken hárman, a tizenkilencedik kapuról pedig azért tudnak a Pusztítók, mert egy közülük már elérte – a Birodalom fennállásának eddigi tizennégyezer-háromszázharminckilenc esztendeje alatt.

Arsus en-Drycchass értekezése a Birodalom 14 339. évéből,

Weila anyrjaként, a Shín tartománybéli Jadl-ben tartott

XXXVII. Egyházreform nagygyűléséről

Og Waír, a Tizenegyedik tartomány. Az alsóbb síkok, és az őselemi síkok tartoznak ide. A létezés olyan aspektusainak ismerete, amely több is, kevesebb is a ma ismert életnél. Több, mert kiforrottabb és letisztultabb – kevesebb, mert egyszerűbb és századannyi lehetőséggel bír. Aki idejut, a létezés élettől különböző formáinak törvényszerűségeivel szembesül. Hasznos tudás lehet ez annak, aki teljes lényével megcsömörlött az élettől, ám a szíve mégis dobog tovább, avagy élettől idegen helyekre, idegen világokba kényszerül.

Hyúr, a Tizenharmadik. Hyúr a démonizmus kísértése, a démonvilágok misztériuma.
Démonokról keveset tudunk, mert az istenek megvédelmeznek tőlük. Weila adja, hogy ez ne változzon soha!

Aki idejut, az a létezés olyan alacsonyszintű fokozatával szembesül, amire nehéz megtalálni a megfelelő szavakat. A démonok a káosz és a negatívum megtestesülései. Ha úgy tetszik, bosszúállók, akiknek csakis az a célja, hogy amit és akit lehet, azt magukkal rántsák a démoni kárhozatba. Démonnak lenni vagy démonná válni azt jelenti, hogy az illető majdhogynem végérvényesen kiszakad az Örök Körforgásból. Elméletileg van lehetőség arra, hogy innen vissza lehessen térni, de a gyakorlati esélye nagyon kevés.

Sram-sass, a Tizenötödik. A bukott elemek síkjai, a megsemmisült vagy be nem fejezett világok titkainak tudása. Aki idejut, olyan paradoxonokkal szembesül, amelyeket többségét halandóként megérteni nem lehet.

Euryon, a Tizenhetedik. A Leviathán, a Farkába Harapó Kígyó titka. Az isteni létezés gondolatcsírája, az öröklét, a halhatatlanságtudat.

Nac-Rin, a Tizenkilencedik. Az Elmúlás teljes és végleges misztériuma. A Mindenség rendjének és szféráinak felismerése.

A Pusztítók szavairól

A szavak ismerete kellett ahhoz, hogy a Pusztítók által kívánt hatás létrejöjjön. A varázslat aktiválásához a Pusztítónak mindenképpen ki kellett mondani az adott szót. Azért, hogy az ellen ne tudja megakadályozni őket ebben, a Hatalmasok által biztosított mágikus vértezet védte viselőjét a csendvarázslatokkal szemben is.

Első Kapu: A'frad

Jelentése: „Harcba".

Ez a szót minden Pusztító ismerte. Érdekesség, hogy túlélte Kyria bukását, és más

népek-nyelvek is átvették, mint a harcba indulók szertartásos kiáltását.

Ötödik Kapu: Hjannach

Jelentése: „Pokolra”.

A Cyeur, a Halál Ötödik Tartományából merített erő a Pusztítók tolmácsolásában a bátorság próbája volt. A szokásjog szerint ezen dőlt el, hogy a Pusztítóra veteránként tekintett-e a többi társa, vagy nem. Az elvek próbájának sikeres teljesítése már a külvilág felé is jelezte, hogy kivételes jellemről van szó – az a Pusztító, aki ezen túljutott, joggal várhatta el, hogy kyr nemesek is a kellő tisztelettel viseltessenek iránta.

Kilencedik Kapu: Ar’wynn

Jelentése: „Társ a végben”.

A csatavértek hatalmának szertartásos felszabadítása. A csatavért eggyé válik a bőrrel. A test vére elfolyik. Bizonyos, hogy a folyamat végén a lélek elválik a testtől – ez lehet a szellemi létezés kezdetének a határa.

Az Ötödkori Kyriában is csak a leghatalmasabb Pusztítók éltek vele. A legendák szerint, ha egy Pusztító „jó halállal” akart eltávozni a világból, csatába indulva ez volt az utolsó kiáltása. Gyakorlatilag ez tekinthető a pusztán csak képzéssel elérhető hatalom határának. Innentől kezdve olyan szintű vasakarat kellett a visszatéréshez, amit a kellő tehetség helyett érdemesebb aberrációnak hívni.

Megvetettem lábam az utca kövén. Pillantásom kézfejemre tévedt: kifakultak rajta a foltok és kisimultak a ráncok, ahogy megszorult a fegyver markolatán. Keserű mosolyt csalt elő az idő múlásával dacoló illúzió. Mindig tudtam, mit kell tennem. Minek halogatni az elkerülhetetlent. – Shak-syss! – suttogtam és láttam, hogy néhányan oldalra kapják a fejüket. A Pusztítók titkos nyelve százhét szóban ismerte a halál megannyi formáját. Az imént elhangzott azon kevesek közé tartozott, amely a külvilág számára is ismertté vált. Nem véletlenül.

Mellvértem griffmadarának szemében azúrfény gyúlt, és szétfolyt, végig a cirkalmas rajzolatokon. Megszorultak az illesztések, felszikráztak a fémcsapok a tagjaimon, és éles fájdalmat éreztem. A vért acélkarmai belém martak, eggyé vált velem és én vele.

Twal jeges lángot vetett a kezemben. Időn túli suttogás kélt a gondolatok között, a Vas Litániája. Eloltom a gyertyát.

A sötétben jobban látok.

Hisz a lelkembe nézek.

És az álom elragad.

Marcus Flain: Pusztító (Anyrok alkonya)

Tizenegyedik Kapu: Shak-syss

Jelentése: „Hideg Kéz érintése” vagy a „Hideg Világ ölelése” Pontos jelentése nem ismert. Az biztos, hogy a tizenegyedik kapun túl a lélek olyan mély bugyraiból is merített erőt, hogy keveseknek volt ereje visszatérni innen. Egyes utalások szerint csak segítséggel lehetett.

„Ezt akarod, Pusztító?”

„A vérem elfolyt. A Shak-syss-ből nincs visszaút.”

„Honnan tudod?”

„Ezt írja elő a ban’ryah, a vastörvény. Aki a szent halált választja, annak nincs visszatérés”

Ceriak arcán megrándult egy izom. Megremegtek ujjai a távolság miatti megerőltetéstől, de újabb varázst hívott életre, és az emlékek közé túrt.

Gorban Lyalmur. Meistineri Pusztító.

„Egy Pusztító, ha meghalt, a Birodalomért tette. Te miért tennéd? Csak egy vénember vagy már, de még mindig dönthetsz: győztes leszel, vagy vesztesként távozol?” A katona habozott. Ceriak megkapta a választ. Elnyomta a vért akaratát, és formálni kezdte a sajátja szerint.

„Mit tegyek?”– kérdezte a vén kyr.

„Beszélj helyettem! Mondd, a szót, Ial’ mantryss!”

„Ial’ mantryss!”

Marcus Flain & Hedidel Dan: Vándor (Anyrok alkonya)

Tizenharmadik Kapu: Ial Mantryss

Jelentése: szó szerinti értelmezésben „Újjászületés”, szabadabban „Második esély”. Az Ötszázéves Háború folyamán mindösszesen két

alkalommal tudunk arról, hogy sikerrel végrehajtották volna. A shuluri Nemes Házak krónikái szerint utolsó alkalmazója Gorban Lyalmur volt, a Meistiner városát ért ork ostromban.

Tizenkilencedik Kapu: Ai-Rahadann

Jelentése: „Lélek-hatalom”

A legvénebb Hatalmasokhoz hasonlatos szellemi létezés lépcsője. Aki ezt el akarta érni, annak saját akaratából meg kellett szakítania a kapcsolatát a fizikai testével, hogy a lelke magasabb dimenziókban juthasson, és ott az uralomért harcoljon. Ha az illető akarata elég erős volt ahhoz, hogy felülemelkedjen az anyagi test korlátjain, képessé vált arra, hogy szellemalakban létezzen tovább.

Ha hinni lehet a legendáknak, Jahrn-on Kryel, a Birodalom harmadik légiójának Hadura így tért vissza a halálból az anúriai fennsíkon, a sárkánylovasok segítségéért induló küldetése során.

A Pusztítók lelkületéről

- Kérni jöttem urak, valóban. Harminc éve szolgálom a Birodalmat, s úgy vélem, a ma történtek után egy ideig nem lesz szükség rám. – Felpillant, látja az anyrok arcán a döbbenetet, de folytatja. – Természetesen nem feledem a kötelességemet, s ha úgy hozza a szükség, meghalok Kyriáért. Addig azonban nyugodt, békés életet szeretnék. Mindegy hol, milyen körülmények között… – Az anyrok vezetőjének szemébe néz – …de emlékek, fájdalom nélkül. Nem akarok emlékezni a háborúra, a halottakra, a rettenetre. Főként Dianra nem.

Ahogy kimondja, megkönnyebbül. Felállva vár a válaszra, idegenül érzi magát a saját bőrében: nem szokta meg, hogy kérnie kelljen. Eddig csak parancsokat kapott és adott.

Az anyrok összenéznek, mentális üzenetek cikáznak köztük. Percek telnek el, míg a vezető, Morgena anyrja megszólal:

- Rendben van, Maltha-Ri kapitány. Megszolgáltál a nyugalomért, teljesítjük óhajodat. Új életed akkor fog véget érni, mikor a mostani… amikor utoljára szállsz harcba a Birodalomért.

Novák Csanád: Alkony

Mivel az egyes szavak hatalmának felszabadítása asztrális sebekkel járt, a Pusztítók a szó hagyományosan vett értelmében is mások voltak, mint a többi katona. A haláljárás következményeinek elviselése szélsőséges esetekbe torkollott: volt, aki a negatívumok ellensúlyozása végett úgy élt, mint egy pap, más aszketikus életrendbe menekült, és megint mások kóros szenvedélyekkel élték életüket: bormámorba, szikrafűbe, kurtizánok ölelésébe temetkezve próbálták visszaszerezni lelkük azon darabját, ami a kardjuk kivonásakor a csatamezőn hagytak.

A Pusztítók legtöbbje amúgy azzal próbálta feledtetni az átélt szörnyűségeket, hogy még nagyobb kihívásokba vetették magukat, mondván, rosszabb már úgy sem nagyon lehet. Ennek legtöbbször az volt a következménye, hogy viszonylag fiatalon hősi halált haltak a Birodalomért.

Az öregkort csak kevés Pusztító élte meg, de nekik sem telt sok örömük benne: legtöbbjük ekkorra már kiégett, és megkeseredett. Esetenként – ahogy azt Maltha-Ri kapitány története is mutatja – egészen furcsának tűnő kiváltságokban is részesülhettek, de így is ritka volt az, hogy egy Pusztítót nem a csatamezőn érte a vég.

A fentiekből adódóan közismert volt az is, hogy sokuk a terhek elviselésére a kyrek között példa nélkül álló cinizmusba vagy szarkazmusba menekült. Megnyilvánulásaik némelyike elvileg súlyosan sérthette a nemesenszületettek kiváltságait, és a kyr tradíciókat, ám a szokásjog szerint a csatamezőn ezt a legtöbb kyr a Birodalomért tett szolgálataik végett elnézte nekik.

- Eprimor, orkok a hegyeknél! Rengetegen!

- Ránk vártak.

- Orkok mögöttünk is! Elvágták a visszautat!

- Rosseb beléjük – morogta Gorban, és megvakarta a szakállát.

Ormyr megforgatta kezében a Twalt.

- Kövessetek, és kivágjuk magunkat!

- Megbocsáss dom – szólt a Pusztítók hadnagya – de sem a hely, sem az idő nem alkalmas a hősködésre!

- Hogy merészeled… ?!

- Nem én, hanem a Vastörvény. Átveszem a parancsnokságot! Nem támadunk!

- De ezek csak férgek!

- A tanács talán így gondolja, dom, de mi nem osztjuk a hadurak nézeteit.

Gorban zord grimaszt villantott a Dailad felé.

- Ha a hadiakadémián mindenre tudnák a választ, nem tartana ötszáz éve ez a kibaszott háború.

Heidel Dan: Férgek aranykora (töredék)

A Pusztítók rangjairól

Mozgolódás támadt a katonák között. Mintha éket vágtak volna a soraik közé, úgy váltak ketté valaki előtt – kivételes illető lehetett, ha a tárgyalást is sikerült félbeszakítania. Ahol elhaladt az idegen, ott elnémultak a katonák, és térdre ereszkedtek a vénebb kapitányok is. Gorban fellépett egy cölöpre, de csak egy fiatal kyrt látott közeledni, ragyogó zöld páncélban. Milyen egy ficsúr, jutott eszébe Gorbannak, ahogy végigmérte a díszes vértet, meg a cirkalmas köpenyt, amit mögéje kerített, és arra gondolt, mi a jó égnek engedte Weila, hogy egy nemesenszületett épp most tegye tiszteletét a hadvezérek előtt.

Azután közelebb jött az illető, és Gorban önkéntelenül is beállt a testőrök mögé, hogy ne keltsen feltűnést. Volt valami nyugtalanító magabiztosság a kyr járásában, a tartásában, amint felszegte a fejét – s amikor az idegen egészen közel ért hozzá, Gorban rájött, hogy már találkozott vele. Egészen máshogy festett, mint akkor, de kétségtelenül ugyanő volt. Tekintetével a kyr páncélját kereste: jobbra-balra forgatta a fejét, hogy a vállak felett, fejek mellett megfigyelhesse.

Aztán, amikor az idegen szembefordult vele, Gorban megláthatta a Pusztító csatavértjét – és láthatta a jobb vállvason díszlő rangjelzést is.

Tizenöt vonás.

Weila irgalmazz!

Tizenöt vonás!

Gorban lábából kiszaladt az erő. Térdre rogyott. Elképedve nézett fel a kyrre, és most már értette, miért ez a babonás tisztelet: hisz ő volt Jahr-on Kyrel, a harmadik légió Hadura, aki legutóbbi küldetése során a Halál Tizenötödik Tartományából tért vissza.

Heidel Dan: Férgek aranykora (töredék)

A Pusztítóknál egyetlen rangjelzés létezett, hogy ki melyik mantrát használta már, ki melyik tartományból tért vissza. Ez egyszerű vonásként megjelent a Pusztító csatavértjén, a szív felett, vagy a kardforgató kéz vállvasán.

Mivel ennél jobban semmi nem tudta kifejezni az egyes Pusztítók hatalmát, nem volt szükség se címekre, se más rangokra.

A tekintélyelv határozott meg mindent.

Ban'ryah, a Vastörvény

A Vastörvény volt Pusztítók szokásjogainak összessége. Általánosságban elmondható, hogy a „tapasztalat többet ér a kitüntetésnél és a származásnál" elvet követte. Ugyan ezek tényleges törvényekben nem voltak lefektetve – némelyik elég jelentősen sértette volna a Nemes Házak érdekeit -, ám a csatatéren a hagyományok és a szokás szerint a Pusztítók élhettek vele, ha úgy akarták. Olyasféle dolgok voltak benne, minthogy a Pusztítók mantráinak szintje milyen rangokkal voltak megfeleltethetők a kyr seregben. Például egy Ötödik Kapuból visszatért Pusztító szava annyit ért, mint egy tisztavérű famoré – egy Kilencedik Tartományból visszatért Pusztító pedig egyenrangú félként beszélhetett a hadvezérekkel. Hogy megbomlott arcvonalnál és bármilyen nem hadműveleti manőverben, a kisebb egységek harcában a szokásjog szerint az övék volt a vezetés.

Vaiadyss, a Hatalom Törvénye

Meistinier ostroma után kopott csatavértet kerített a régi varázspáncél helyett. Az a vért tönkrement, amikor elmondta az Ial' mantryss életadó igéit, és nem akadt varázstudó, aki megjavíthatta volna. Gorban leült és fényezni kezdte felszerelését. Twalnál tartott, amikor meghozták a bort.

Húzott néhányat a tömlőből, és kezdetét vette a hagyományos elmélyülés. Az égetett szesz erős volt, akár a méreg, a háború minden szennyét kiérezni vélte belőle. A temetetlen hullák bűzét, a félelem verítékét… meglehet, a vereség íze volt. Ahogy ürült a butélia, úgy erősödött Gorban dühe. A Hatalmas hibázott, amikor semmibe vette a Shak-

syss hagyományát, de megtehette, hisz a Birodalom szolgálatában állt.

Gorban nagyot húzott a pálinkából.

Nincsen már Birodalom. Nincs joga elvenni egy Pusztítótól a halált.

Mikor végzett, magára öltötte a páncélt, és a derekára csatolta a legendák kardját: megtántorodott, forgott körülötte a világ, de elindult a varázsló kastélya felé. A sötét udvaron tévedhetetlenül vitték előre ösztönei: átvágott a düledező romokon, és egy töredezett boltív alatt megtalálta a toronyba vezető csigalépcső ajtaját.

A toronyszoba ajtaja tárva-nyitva állt.

Berontott… azután megdermedt.

A varázsló szobája szegényebb volt, mint egy koldustanya. Semmi fényűzés, csak könyvek és romok, egy hevenyészett asztallal a középén.

– Kisebb zajjal, ha kérhetem, nem szeretném elrontani – szólt a válla fölött Ceriak. – Kínálnálak hellyel, de mint látod, magamnak sem jutott.

A vén katona kezében felizzott Twal. A Hatalmas megfordult, de nem tűnt meglepettnek.

– Szépen kiöltöztél. Felétek így szokás tisztelegni a házigazda előtt?

– A Shak-syss… – a Pusztító még a szavakat kereste, ám Ceriak mintha meg sem hallotta volna. A domborműfölé hajolt, amely Északot ábrázolta. A Hatalmas elgondolkozva méregette a hegyek és völgyek sorát.

– Itt kell lennie egy menedéknek. És itt, és itt.

– És? – Gorban szorosabban markolta a Twal markolatát. Nincs joga elvenni a halált. Amikor azonban Ceriak szemébe nézett, a harag mintha sosem létezett volna.

Heidel Dan: Beavatott (Anyrok alkonya)

Keveset tudni erről a törvényről – nem véletlenül. A Pusztítókat a Hatalmasok teremtették, így ők, ha úgy kívánta érdekük, felhasználhatták őket a céljaikhoz. Arról ugyan nem tudunk, hogy bármikor is visszaéltek volna ezzel, de a Pusztítók nem egy esetben joggal sérelmezhették, hogy további szolgálatba kényszerítették őket.

A Pusztítók felszereléséről

A kard, melyet a Sheral csillagfény dermesztette jegéből formáltak a hajdanvolt Kyria mágusai, ritka kincsnek számított. Helyet biztosított őrzője számára a Császári Tanácsban, puszta létével tartotta féken a família ellenségeit. Pengéje felett népek életéről-haláláról döntöttek a századok során – s kardját veszítve e penge erejéhez folyamodott a mindenfelől szorongatott ilanori is. Váltig állította, hogy sosem küzdött kezesebb és gyilkosabb fegyverrel a jégkardnál, s bizonyos, hogy azelőtt és azóta sem hullottak előtte úgy az ellenfelek, mint azon a vérgőzös éjszakán. Kivágta magát az acélkörből és hátrált.

A toroniak nem követték: megbénította őket a szentséggyalázás iszonyata.

Wayne Chapman: Toroni vér

Sok mindent le lehetne írni a Pusztítók harci arzenáljáról. Értekezni vértekről, melyek beszéltek és gondolkodtak, kardokról, melyekbe lelkeket kovácsoltak – melyek a Hatalmasok kézjegyét viselték mind. Kiváltságos varázstárgyakról, birodalmi ereklyékről, melyekről darabonkénti nyilvántartást vezetnek évezrede óta – s melyek csatákat döntenek el azóta is. Tán ezen a téren a legkevesebb a tény. A nagyság áhítata olyan mélyen átszövi a toroni társadalmi életet, hogy lehetetlenség volna utánajárni, kinek a birtokában van igazi ereklye, és kinél nem, ki rejteget valódi kincseket, és ki nem. Így csak a legendák maradhatnak a tudásra szomjazóknak – mese, mítosz, meg néhány töredék.

A hang átzengett a síkokon, akárha mennydörgés lett volna. A puszta hallomása elég volt ahhoz, hogy felrázza kábulatából, és új erővel töltse fel fáradt izmait.

Ezért a reményért már érdemes volt élni.

Gorban felnézett. Egy hasadékban feküdt, kicsavarodott tagokkal. Az ork, akivel birkózott, már kihűlt, de holtában is bosszút állt volna gyilkosán: úgy szorította mancsaival a lábát, hogy képtelen volt kiszabadulni belőle.

Újra hallotta a hívást.

Egész testében megborzongott. Emlékek törtek fel benne egy legendáról, könnyeket csalva a szemébe. Gorban felüvöltött. Üvöltött a fájdalomtól is, de addig rángatta kezét az orkok hullái alatt, míg sikerült kitépnie magát a szorításból.

Antagora Rhi Twal!

Semmi kétség, egy birodalmi ereklye hívta gazdáját. Egy jégkard kiáltott segítségért – hogy értő kezekbe kerülhessen végre.

Heidel Dan: Férgek aranykora (töredék)

A contitator, akár a kígyó a bőrét, úgy vedlette le a sellős dreggist. Végigsimította az egyik vértet, s az kettényílt. Sárkányok, wyvernek kergetőztek cirádás díszein, láb és karvasain fémtüskék sarjadta. A sisak-maszk szemüregeiben mélykék derengés lobbant. Földmélyi hanggal szólalt meg.

- Harcba indulunk, contitator?

Ősrégi kyrt beszélt, kettőshangzókkal teltet.

- Pontosan – nevetett rá a contitator, és belépett a páncélzatba.

- Tiéd lesz a győzelem, nagytiszteletű – dorombolt a sisak-maszk.

Trodar-on Echín a fejére helyezte a wyvernpofát mímelő álarcot.

A vért felizzott, megremegett. Halk nyögéssel idomult az agg kyr testéhez, illesztései mentén mélykék tűz izzott fel, s kihamvadt megint. Szikrázó mágikus kapcsok rántották össze, halovány fény burjánzott végig rajta.

- Quicchur! – menydörögte a contitator, és a fegyverállványhoz lépett. Mágiától remegő másfélkezes kardot emelt le onnan, Pusztítók forgathatták egykoron. Markolatán háromfejű kígyó, keresztvasa angyalszárny.

A sisak-maszk kék tüzű fénnyel nézett a lélekgyűjtőre.

- A lelkét is eltörlöm! – üvöltötte.

- Tharr áldása rajtad, nagytiszteletű – hajtotta meg magát nehézkesen a spiretor.

A vért – s a belézárt contitator – égzengéssel nevetett.

Jan van de Boomen: Morgena könnyei

2005.05.23.
Szerző: Raon
Forrás: LFG.hu
Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk megjelent az Atlantisz oldalon is.